

# GALEB

3

40. LETNIK  
1993-1994





MLADINSKA REVIJA  
40. LETNIK 1993-94  
NOVEMBER 1993  
ŠTEVILKA 3

Naslovna stran:  
Nataša Školaris, 3. r. (1992-93)  
OŠ Dobrovo v BRDIH

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a.r.l.  
Čedad

Glavna urednica: Majda Železnik

Odgovorni urednik: Dušan Udovič

Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski

Naslov uredništva: Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390 – Naročila in ekspedit: 7796600

Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151

Naročnina (10 številk): 30.000 lir. Posamezna številka 3.500 lir. Posamezna številka v Republiki Sloveniji 240 tolarjev, naročnina 2.000 tolarjev.



Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

## VSEBINA

Tone Pavček: Popotnik . . . . .	1
Branka Jurca: Alenkin razred . . . . .	2
Miroslav Košuta: Čudežna ptica . . . . .	4
Berta Golob: Veter . . . . .	6
Majda Koren: Razbojnik Vsekradec zamenja poklic . . . . .	7
Franci Lakovič: Novembriska . . . . .	8
Marjan Tomšič: Vrtnar in čudežni cvet . . . . .	9
Kajetan Kovič: Mačja preštevanka . . . . .	14
Ivan Potrč: Basen o pasji hiši . . . . .	16
Marko Kravos: Kozja pamet . . . . .	18
Franjo Frančič: Pesmica za Sandro . . . . .	20
Meta Rainer: Učna ura . . . . .	21
Berta Golob: Jezikovni vozli . . . . .	22
Vera Poljšak: Maričkine šolske potrebsčine . . . . .	23
Jože Petelin: Uganite in narišite . . . . .	24
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuharji . . . . .	25
Irena Struna Arko: Mami, zakaj smo mi tu? . . . . .	26
Neža Maurer: Korenčki-rumenčki . . . . .	27
Šolarji pišejo . . . . .	28
Jože Petelin: Velika križanka . . . . .	32
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 1, 26), Milan Bizovičar (str. 7), Barbara Boneta (str. 8), Marjanca Jemec-Božič (str. 5), Mojca Cerjak (str. 11, 13), Veno Dolenc (str. 25), Leo Korelc (str. 32), Božo Kos (str. 16-17, 27), Elen Lupinc (str. 6), Marjan Manček (str. 15, 22), Jasna Merku (str. 20), Klavdij Palčič (str. 18-19), Magda Tavčar (str. 3, 21, 23, zadnja stran platnice).

TONE PAVČEK

Narisala VESNA BENEDETIČ

# Popotnik

Ko hodiš, pojdi zmeraj do konca.

Spomladi do rožne cvetice,  
poleti do zrele pšenice,  
jeseni do polne police,  
pozimi do snežne kraljice,  
v knjigi do zadnje vrstice,  
v življenju do prave resnice,  
a v sebi – do rdečice  
čez eno in drugo lice.

A če ne prideš ne prvič ne drugič  
do krova in pravega kova,  
poskusi  
vnovič  
in zopet  
in znova.

# Alenkin razred

“Da bi mogel s teboj v razred!” je zavzdihnil Alenkin oče, ko mu je Alenka hitela pripovedovati o šoli, o otrocih, o razredu.

Začudeno ga je pogledala.

No, saj res, oče je bolan, še s postelje ne more.

Mislila je in mislila, kako bi očeta rešila samote.

Naslednji dan je vzela trsko, jo pomočila v črnilo in na velik papir narisala snažilko. V desni je imela kanglico, v levi cunjo.

“Oče,” je rekla Alenka, “to je naša snažilka. Poleg tete ti jo bom obešila, saj teta je že tako umrla. Na steno, glej!”

Po snažilki je narisala hišnika, s kratkimi brčicami pod nosom. S kažalcem desne roke je ravno pritisnil na električni gumb.

“Cin cin cin cin cinnnn,” je rekla Alenka. “Oče, zvoni, šola se začne.”

Za hišnikom je narisala ravnatelja. Stal je pred velikansko šolo z nešteto okni, iz oken pa so kukale otroške glave.

Za ravnateljem je narisala otroke.

Na steni, nasproti očetove postelje, so se med oljnatinimi slikami tet in stricev zvrstile risbe Alenkinih sošolcev in sošolk, od Majde, ki ji je že postala prijateljica, pa do Dragice, ki je veljala za palčka v razredu.

Oče je na vsako risbo spodaj napisal z velikimi črkami, kakor mu je Alenka narekovala:

MAJDA – MOJA PRIJATELJICA

PETER – PODSTAVIL MI JE NOGO

TINCA – CUKA ME ZA LASE

ANDREJ – SE PRETEPA

LEJKA – IMA BOLNE OČI

JANKO – SLABO SLIŠI

MARIJA – GOVORI NAGLAS

CIRIL – NOBENE ŠE NI ZINIL

DRAGICA – NAŠ PALČEK, NAŠ KRALJIČEK

Za otroki je narisala razred s klopmi, s stolčki, z omaro, s tablami, z okni in z rožami na oknih.

“Poglej, oče, tu sedim, za meno Tinca...”

Oče je Alenko objel in poljubil – nič več ni bil sam v postelji, bil je z Alenko sredi otrok, v razredu, v šoli.



# Čudežna ptica

Ko je bil fantek še majhen,  
je splezal na poljsko cvetico,  
da bi v njeni vonjavi kroni  
srečal čudežno ptico.

Pa je veter trave zazibal,  
pa ga je nežno uspaval,  
pa je bil fantek prav majcen,  
pa je pri priči zaspal.

In res je sanjal o ptici,  
ki gnezdi v tem sončnatem cvetu  
in ga z žametnim puhom greje,  
najsrečnejšega na svetu.

Ta sreča je bila strašno velika,  
pretežka za krhko cvetico,  
in fantek se znašel je v travi –  
a zdaj sluti čudežno ptico.



# Vetek

BERTA GOLOB

Narisala ELEN LUPINC

V krošnjo starega, utrujenega drevesa je privršal veter. Vztrepetalo je tisoč listov in lističev.

“Ne bojte se. Samo poigral se bom in odpočil.” Listi so se umirili.

“Od kod prihajaš?”

“Iz Primorja in s Krasa, kjer mi pravijo burja. Jaz sem veter potepuh in ves svet je moj dom. Kadar sem tajfun, pometem zemljo do čistega. Kadar sem orkan, se neznansko razdivjam. Včasih sem besni tornado. Nad oceanom gospodaram kot pasat in antipasat. Kapitani govorijo o meni z iskričo groze v očeh.”

“Strah nas je.”

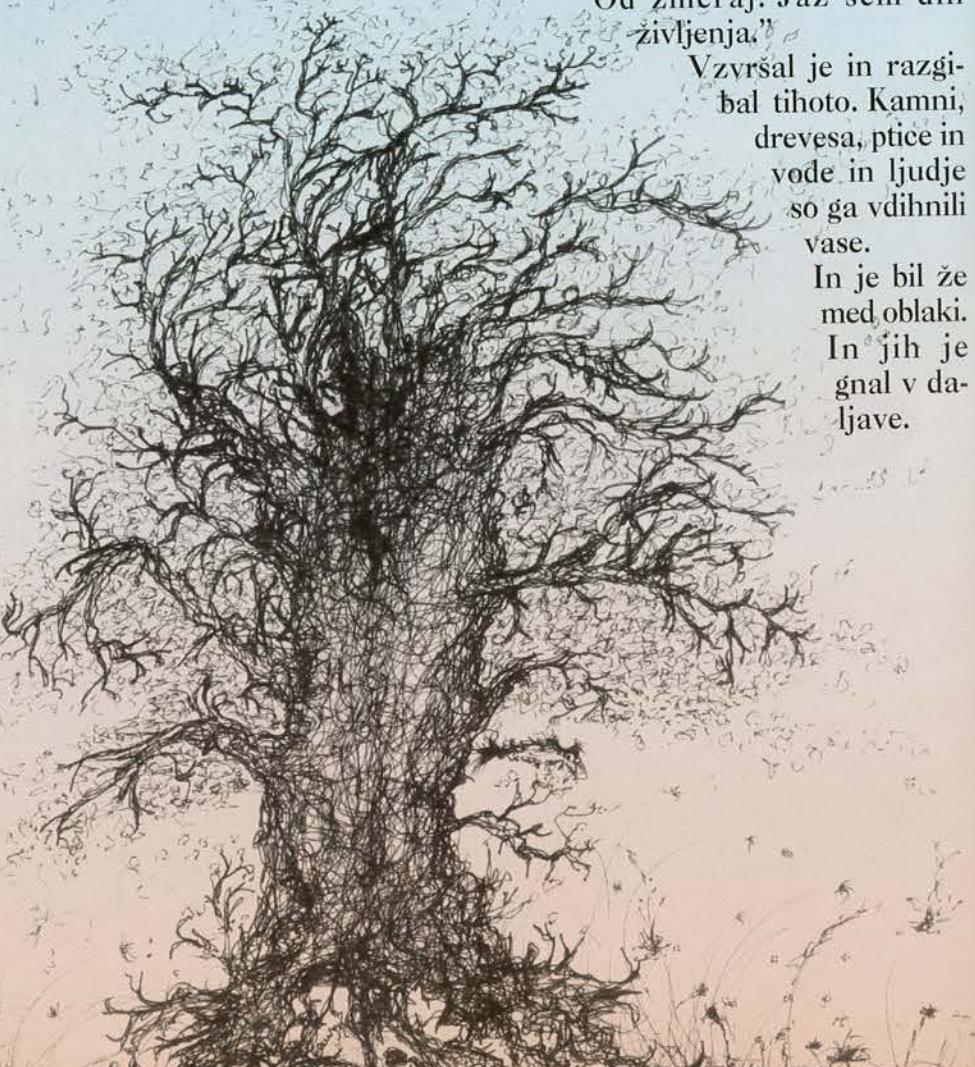
“Čemu neki. Saj sem tudi piš in vetrč in sapica. Narahlo razgibam drevesa in trave. V poletno vročino prinašam pozivljajoči hlad.”

“Kako dolgo si že na svetu?”

“Od zmeraj. Jaz sem dih življenja.”

Vzvрšal je in razgibal tihoto. Kamni, drevesa, ptice in vode in ljudje so ga vdihnili vase.

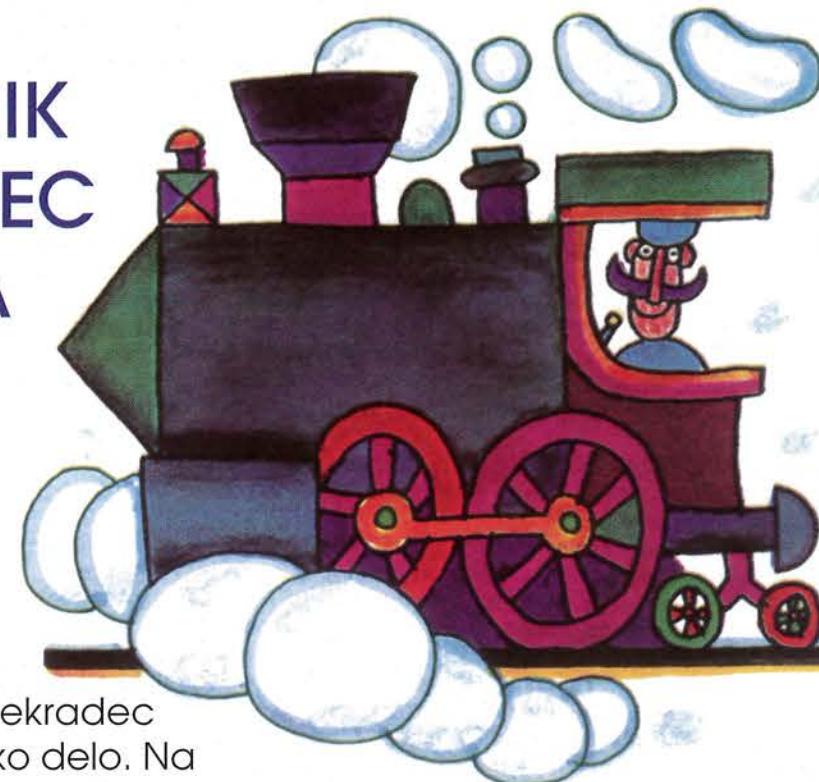
In je bil že med oblaki. In jih je gnal v dajlave.



MAJDA KOREN

Narisa MILAN BIZOVIČAR

## RAZBOJNIK VSEKRADEC ZAMENJA POKLIC



Razbojnik Vsekradec je opravljal težko delo. Na delo je hodil takrat, ko so vsi ljudje že spali. S seboj je nosil težko torbo, polno orodja za odpiranje vrat.

Delati je moral zelo tiho. Nihče ga ni smel slišati, ko je kradel salamo iz hladilnika in električne vlakce iz otroške sobe. Proti jutru se je razbojnik Vsekradec utrujen vračal domov.

Poleti je še šlo, pozimi pa ga je strašno zeblo.

Takole pred enim letom se je Vsekradec naveličal svojega čudnega poklica. Vpisal se je v večerno šolo in se izučil za strojvodjo. Zdaj vsako jutro pelje potnike z vlakom od Ljubljane do Maribora. Med potjo malica sendvič s salamo, ki ga kupi na železniški postaji. Je najusrečnejši strojvodja na svetu.



FRANCI LAKOVIČ

Narisala BARBARA BONETA

## Novembsrska

PRAZNA ZA VASJO JE NJIVA,  
SONCE ZA OBLAK SE SKRIVA,  
LASTOVKE SO ZBRANE V JATE,  
POTOK SPET POPLAVLJA TRATE,  
VETER LISTJE RAZMETAVA,  
ŽALOSTNA JE VSA NARAVA,  
V TIH SPOMIN LE KRIZANTEME  
ZDAJ CVETIJO NEŽNO BELE...

MARJAN TOMŠIČ

Narisala MOJCA CERJAK

## Vrtnar in čudežni cvet

Z neba je padal kamen. Preden je treščil na zemljo, je močno zažarel, zasijal kot zvezda, se kot meteor razpotegnil čez pol neba. Potem je padel v park velikega mesta. Tu je naredil majhen krater. Te jamice nihče ni opazil, razen vrtnarja. Ker ni vedel, kako je nastala, jo je zasul. O, če bi vedel, bi brskal in bi v kraterju našel biserno seme. Tako pa nič.

Bila je jesen, potem je prišla zima in za zimo je prirajala pomlad.

Iz zasutega kraterja je zrasla čudna rastlina, ki je sredi maja zacvetela z enim samim cvetom. Bil je kot krona s sedmimi kronami. To je težko razložiti. Predstavljajte si stolpnicu s sedmimi nadstropji; spodnje je zelo široko, vsako naslednje nadstropje pa se vidno zoži. Takšen je bil ta cvet. Prva spodnja kronska je bila rdeča, druga oranžna, tretja rumena, četrta zelena, peta modra, šesta vijoličasta, sedma snežno bela. Iz sedme je pognal zlato rumen pestič, okrog njega pa se je zvrstilo šest sinje modrih prašnikov.

Vrtnar je prelistal vse knjige o rožah, da bi zvedel, kako je tej ime in kaj sploh je. Toda te rože ni našel v nobenem opisu.

“No,” si je mislil, “pa počakajmo na plod.”

In je čakal, čakal. Roža je odcvetela, cvetni lističi so odpadli in na steblu je nastalo sedem kroglic.

Najnižja je bila največja, vse naslednje pa vedno manjše. Tako so bile navpično nanizane, sprva čisto majhne, nato pa so postale, po velikosti in obliki, podobne makovim glavicam. Seveda so ohranile velikostna razmerja; spodnja je bila zelo velika, naslednje pa manjše in manjše.

Vrtnar je bil sila radoveden, kaj bo iz tega nastalo, kakšno bo seme. Bo v glavicah eno samo ali jih bo več? Kaj bo, kako bo?

In je hodil zalivat in opazovat, otipavat, potrkavat in se čudit. Imelo ga je, da bi zgornjo glavico odprl in pogledal, kaj je notri. Pa se je k sreči obvladal.

Zadnjo noč v mesecu avgustu se mu je sanjalo, da so se glavice odprle, da so jim počili trebuščki. Iz prve se je izvila neopisljivo lepa mladenka, iz ostalih šestih pa so poskakali na liste in na tla možički, drobceni in čisto podobni palčkom. V vsaki glavici jih je bilo po devet, skupaj torej štiriinpetdeset. Prijeli so se za roke in zapeli ter zaplesali okoli svoje lepotice-kraljice-vile nebeško lepe. Nato so posedli okoli nje in ona jim je vso noč, vse do jutra, pripovedovala pravljice. Pravljico za pravljico, do zore. Vseh zgodbic, ki jim jih je povedala, je bilo točno toliko, kolikor je bilo njih, torej za vsakega ena.

Ko je posijal prvi žarek, pa je vse izginilo. Toda preden se je to zgodilo, je lepotica rekla palčkom:

“Prav je, da temu, ki je zalival našo mater, kaj pustimo za plačilo. Ste za to?”

Vsi so prikimali.

Toda kaj bi mu dali? Eni so predlagali zlato, drugi srebro, tretji diamante... Tako vsi po vrsti, do zadnjega, štiriinpet-



desetega. Ta je bil najmanjši, najbolj drobcen. Pa je predlagal:

“Vrtnar ima bolno hčer. Dan, ki prihaja, bo njen zadnji. Pustimo mu čudežno zdravilo. V tole čašico mu nalijmo vsak po eno kapljico. Ste za to?”

Vsi so pokimali, tudi vila, in tako so tudi storili.

Potem pa se je vrtnar zbudil. Spomnil se je sanj in takoj tekel v park pogledat. In res: vse kepice so bile odprte in prazne. Nobenega semena nikjer. V sedmi kepici, v najvišji, pa je bila biserna tekočina.

Vrtnar se je prijel za brado in je razmišljal o sanjah in se je vsega spomnil. Previdno je zlil tekočino v stekleničko, ki jo je slučajno imel v žepu, in odhitel v bolnico, kjer je že dolgo bolehal njegova hči, devetletna Rosana. Zdravniki so mu to jutro povedali žalostno resnico:

“Rosane ne moremo ozdraviti. Umira.”

Vrtnar je stopil v sobo in videl tam na beli postelji svojo bledo, nezavestno hčer. Pokleknil je k njej in ji v usta po kapljicah zlival tekočino iz sedme čaše, iz sedme cvetne krone.

Kapljica za kapljico. Ko je izkapljala zadnjo, se je Rosana zbulila iz smrtnega sna. Lica so se ji obarvala, oči so zasijale in bila je spet čisto zdrava. Objela je očeta in oba sta od sreče zahitela.

Pritekli so učeni zdravniki in se čudili, čudili, čudili. Naredili so analize in se še bolj čudili. Tiste strašne bolezni v Rosanini krvi ni bilo več!

Vrtnar pa je molčal. Niti hčerki ni povedal. Poslej je z Rosano večkrat obiskal kraj, kjer je zrasla, cvetela, odcvetela in rodila čudna semena tista neznana roža.



Spomladi, ko je spet vse cvetelo in dišalo, pa se ni mogel več obvladovati. Izmislil si je pravljico o kamnu, ki je padel z neba in o cvetu, ki je zrasel iz zasutega kraterja. O meteorju seveda ni vedel nič in je tako, nevedoč, govoril resnico.

Zdaj nas zanima, kje je štiriinpetdeset palčkov in kje je njihova kraljica-lepotica-vila prečudežna. Tega nihče ne ve, niti jaz, ki sem to zgodbo zapisal.

Poglejte pod liste, v trave, pod cvetove, na potke, v gozdice, v omare, v kote, v zvezke... Morda, morda... kdo ve... nikoli se ne ve...

# Mačja preštevanka

Ena mačka, štiri miši.  
Gluha koza nič ne sliši.

Štiri mačke, ena miš.  
Gluha koza, ti loviš.

Ena mačka je vesela.  
Ena miš pa škodo dela.

Ena koza pa ima  
sredi glave dva roga.

Ene macke ni pri hisi.  
Plešejo veselje miši.

Koza sede na balkon  
in igra na bombardon.

Eni mački dajmo suknjo.  
Eno miš zaprimo v luknjo.

Eno kozo dajmo spat  
v mlečno beli kozji grad.

Ena mačka vleče dreto.  
Štiri so odšle po svetu.

Zjutraj pride bela miš.  
Gluha koza, ti loviš.



# Basen o pasji hiši

To se je zgodilo že zdavnaj. Človek in pes sta skupaj lovila, davila in trgala zveri. Skupaj sta grebla lame in iskala v njih zavetje pred mrazom, nevihtami in zvermi. Tako sta živela dolga leta in bila sta velika lovska tovariša. Nič nista vedela, kdo je gospodar in kaj je hlapec, ali da je drugo človek a drugo pes.

Nekega poletnega dne pa je človek začel ruvati drevje, znašati bruna in graditi hišo. Sijalo je vroče letno sonce, deло je bilo težko in s človeka je vse teklo. Pes je bil pes, hlodov ni še nikoli prenašal. Sedel je pod lipovo senco, molel jezik iz



gobca in gledal človeka – še na misel mu ni prišlo, da bi človeku pomagal. Tudi je bilo v lipovi senci bolj prijetno, kakor pa prenašati težka bruna in se žgati pod soncem.

Končno je bila hiša zgrajena in človek je bil v njej na varnem pred vremenskimi muhami, ali pred soncem ali pred mrazom in nevihtami, varovala pa ga je hiša tudi kač in zveri.

In tako je tudi pes počasi spoznal, kako bi bilo dobro imeti hišo, da bi te varovala pred soncem in pred zimo.

“Človek,” je rekел pes človeku, “tebi je šlo to delo hitro izpod rok, zgradil hišo še meni.”

“Tudi meni je šlo skrajna trdo,” mu je odgovoril človek, “ali čim več sem delal, tem bolj so me roke ubogale. No, dobro, zgradil bom hišo tudi tebi, ti pa mi boš zato služil. Čuval boš mojo hišo in lajal boš.”

Pes je bil zadovoljen, človek pa je zgradil hišo, in sicer pašo, tudi psu.

In tako je pes odslej sedel pred svojo pasjo hišo, čuval človeka in njegovo hišo in lajal. Le starega prijateljstva, ni bilo več.

Človek je postal človek, pes pa je pes ostal.



# Kozja pamet

Tudi praprot v gozdu je imela nekoč široke, gladke liste, kot palme v Afriki. Z njimi se je pahljala, ko je bilo vroče, lovila

roso, da so potem njene korenine pile, ali pa je s temi listi enostavno kazala jezik kozam, ki so se tam okrog pasle.

Pa so se koze zmislide, da posljejo v mlekarno ostro pismo, v katerem bi zahtevale, da tudi njihovo mleko drago prodajajo, ne samo kravje. Tu-



di one bi rade veliko zaslužile in potem šle kdaj na počitnice na morje. Saj si to danes privošči že vsaka krava.

Za papir so si vzele širokolisto praprot, za pisanje pa kar trnje z grmovja, tako da bo protest dovolj oster. Ali pa so to počele samo zato, ker niso vedele, kaj vse je treba imeti za pisanje. Pač niso bile šolane.

Pišejo in pišejo svoj proglas, zeleni list pa se kar cefra in trže, da je na koncu že ves zluknjan in zguban in nobeni stvari več podoben.

In kaj je iz vsega tega nastalo?

Do mlekarn kozje pismo ni nikoli prišlo in zato tam še ne prodajajo kozjega mleka. Praproto je od tistega kozjega kračanja dobila kodraste in čipkaste liste. Včasih v gozdu tudi male srnjačke oblečejo v praznje in takrat jim dajo okrog vrata ovratnik iz praprotnih čipk.

Koze pa so po tistem nesrečnem poizkusu s pismom le začele hoditi v šolo. Zdaj že znajo pisati s pravim pisalom na pravi papir. Le ko je treba postaviti vejico, je križ: vsako takoj sproti požrejo!





# učna ura

Mesec razsvetljuje hosto,  
tudi zvezd je kar na gosto,  
kakor dan je svetla noč.

Sova bere časopis  
in z očali dela vtis,  
da učena je na moc.

Čuk jo ves čas občuduje:  
“Lepotica!  
Vsak dan huje si zelim,  
da se branja naučim.  
Kaj lahko nocoj pri tebi  
prvo lekcijo dobim?”

— O, lahko!  
A tule pise,  
da je topoglavi čuk  
preneumen za pouk! —

“Ti pa bavnica si grda!  
Cakaj, predla ti bo trda,  
ko iskala boš moža!”

Sova brž očala sname,  
čuk pa jo za ženko vzame...  
In zdaj srečna sta oba.



*jezikovni vozli*

# Tujega nočemo, svojega ne damo

Poznate pregovor, naj vsakdo pometa pred svojim pragom?

Čigav pa je svoj prag? Mar ne bi bilo pametnejše reči: vsakdo naj pometa pred mojim pragom?

To bi bila veselica! Metel in pometačev bi se kar trlo. Pred mojim pragom bi bilo čisto kot v kirurgiji. Kar preveč, tako da bi postalo že dolgočasno.

"Izvolite," bi rekla pometalcem, "pometajte raje pred njenim pragom." Metlarska vojska bi se zakadila - kam? Pred sosedina vrata, na primer. Soseda pa jezna! "Kdo vas je pa najel? A tako, ona vam je rekla? Naj raje pometa pred svojim pragom."

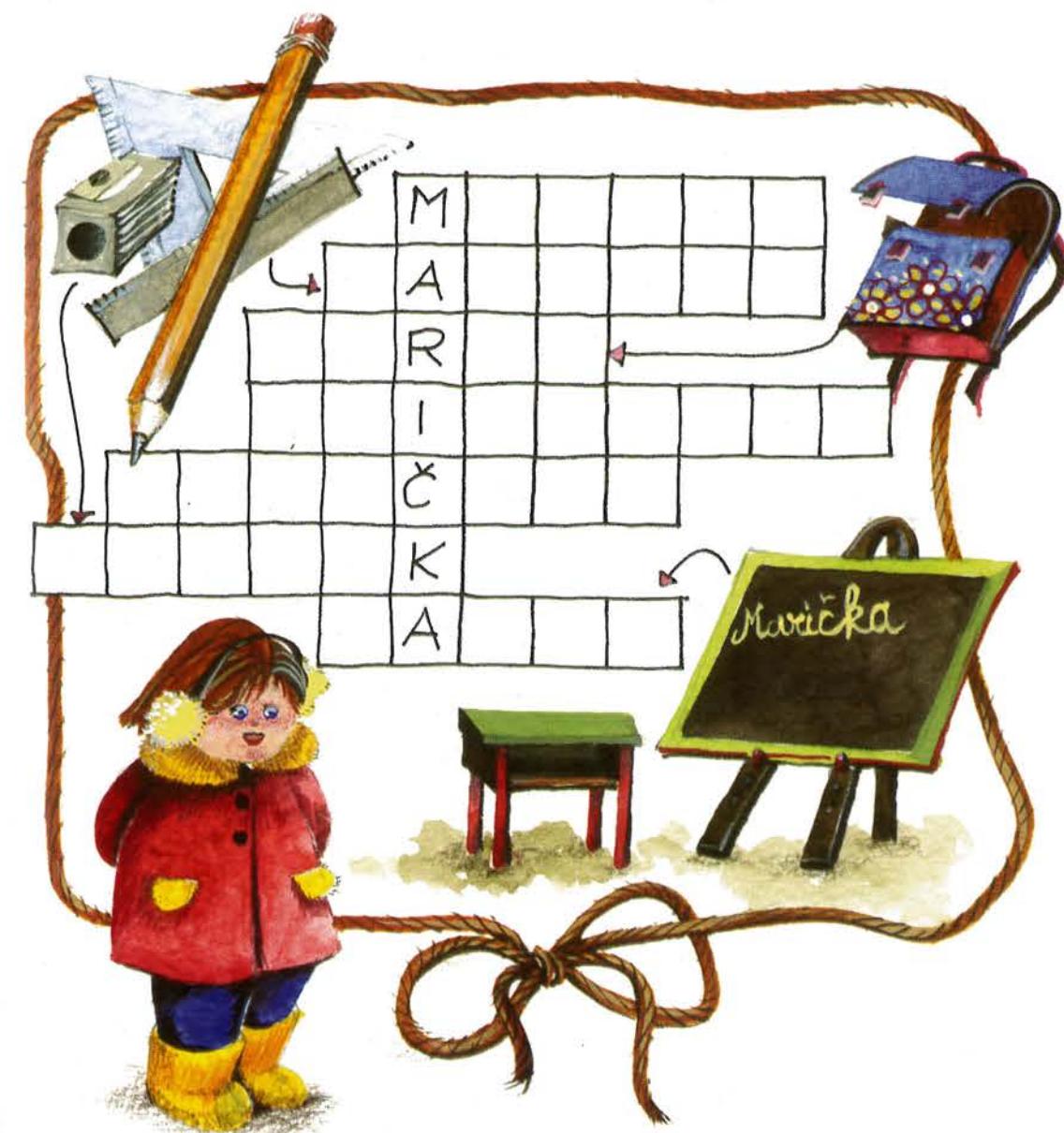
Smo že spet pri svojem pragu in še pri drugih svojih rečeh, če hočete. Recimo pri svoji glavi. Razmislite, čigave glave ni pametno nositi naprodaj. Miha pravi, da svoje. Matija, ki jo je že večkrat skušil, pa pravi, da njegove.

Res, **čigave so reči**? Je že tako, da ima vsaka stvar svojega lastnika. Učiteljica je **naša**, nogometna zmaga bo mogoče **vaša**, računalnik je **njegov**, plašč je **moj**, knjiga je **njuna**, vsak pa naj skrbi za **svoje**. To je veliko laže kot skočiti iz **svoje** kože. Kdor ne verjame, naj poskusi.

*Pobarvajte  
sami*



# Maričkine šolske potrebščine



# UGANITE IN NARIŠITE

Lepega jutra znanilka  
živa kmečka budilka.

Brž vzemi pol črke,  
ki je v abecedi zadnja  
in dobil boš počasneta,  
ki krasí ga lepa gradnja!

Če putki strešico odbijes,  
južni sadež brž odkriješ!

*mali kuharji*



## Korenčkova torta

1



2



1. Tri rumenjake in 180 g sladkorja v prahu stepemo v penasto zmes.
2. Iz treh beljakov naredimo sneg.

3



3. Stepenim rumenjakom dodamo 180 g moke, ščep soli, naribano lupino in sok manjše, dobro oprane limone, 180 g zmletih mandeljnov, 180 g naribanega korenja in na koncu še sneg iz beljakov.

4



4. Zmes stresem v namaščen in z drobtinicami posut pekač.

5. Pečemo 45 minut pri 180° C.

6. Ohlajeno torto potremo s sladkorjem v prahu.



# Mami, zakaj smo mi tu?

Mami, zakaj smo mi tu?  
 Tu ni nikoli miru.  
 Stolpnice nimam nič rad,  
 jaz bi se sel kam igrat,  
 pa me pred avti je strah ...

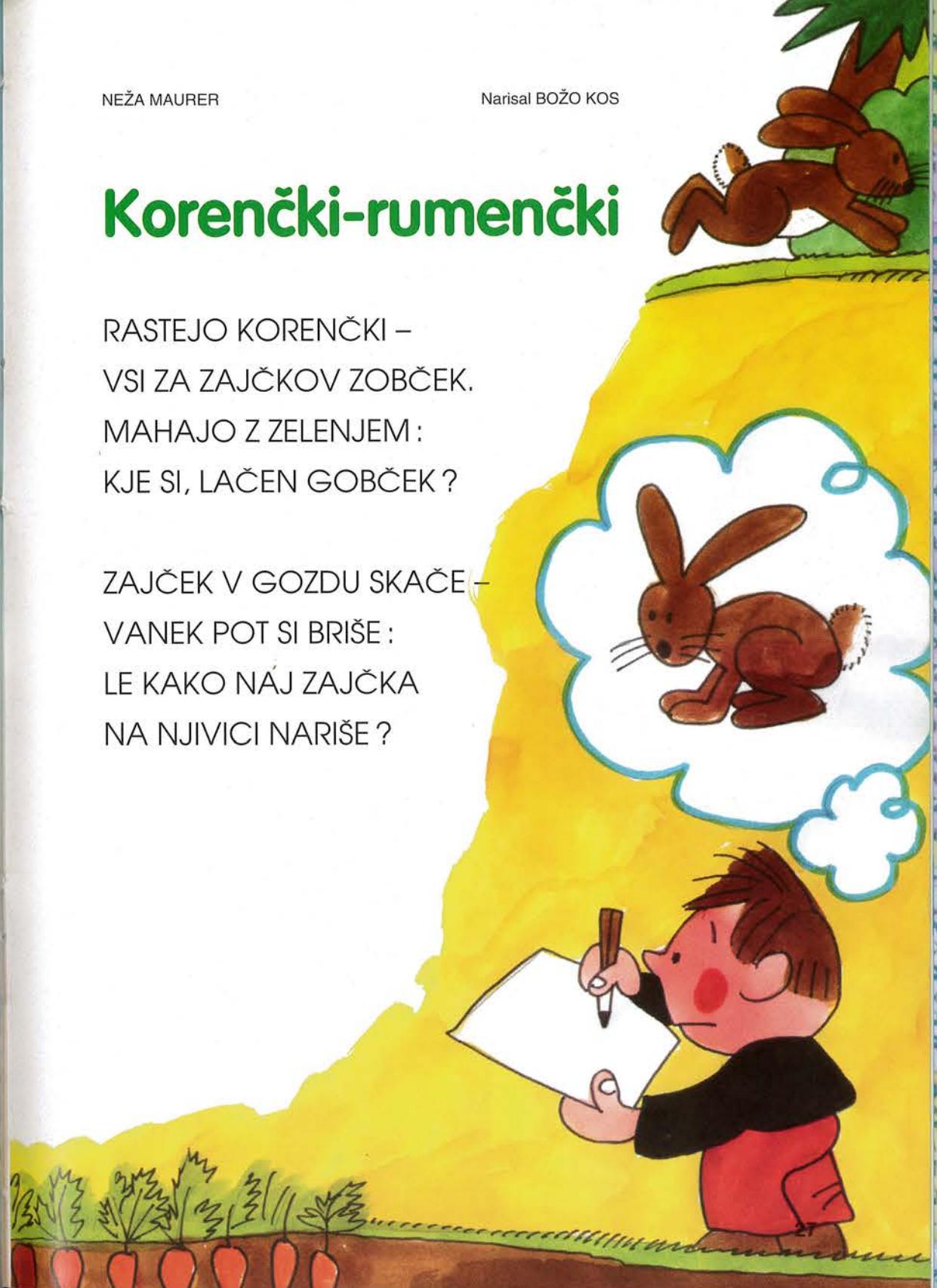
Babico bom obiskal  
 pa kar pri njej bom ostal.  
 Tam ni veliko ljudi,  
 tam tako dobro se spi.  
 Babica lep vrt ima,  
 pa bi lahko imel psa.

Mami, jaz v mestu ne bom,  
 kupimo kje si drug dom!

# Korenčki-rumenčki

RASTEJO KORENČKI –  
 VSI ZA ZAJČKOV ZOBČEK.  
 MAHAJO Z ZELENJEM :  
 KJE SI, LAČEN GOBČEK ?

ZAJČEK V GOZDU SKAČE –  
 VANEK POT SI BRIŠE :  
 LE KAKO NAJ ZAJČKA  
 NA NJIVICI NARIŠE ?





## šolarji pišejo

### ČEZ VRH V TRST

V sredo, 20. oktobra, smo se odpravili po stari poti v mesto.

Pospremila nas je gospa Anica Malačan, ki nam je pripovedovala, kako so Trebenci nekoč hodili čez Vrh v mesto na delo ali v šolo.

Šli smo mimo Zatuke, kjer so se otroci nekoč igrali na čincke-balincke in škrrove. Nato smo šli čez most nad avtocesto. Nekoč je bila tu dolina Dol, kjer so imeli Trebenci polja in vinograde, saj je bila zemlja v tej dolini najbolj rodovitna. Prišli smo na pobočje Vrha, kjer smo zagledali srno. To pobočje so imenovali Kras, ker je bil ta predel nekoč pust. Proti vzhodu smo videli Trebče in Frankovec, proti jugo-vzhodu Gropado, proti severu Fernetiče, proti severozahodu pa Repentabor. Po gozdni poti smo prispeli na vrh griča. Od tu je bil lep razgled na Trst, Tržaški zaliv in Milje.

Nato je pot vodila navzdol vse do Kaluonje. Končno smo prišli do univerze. Gospa Anica nam je povedala, da so se tu Trebenci ustavili, si sneli copate, ki so jih šivali doma, in si nadeli lepše čevlje ter nadaljevali pot v Trst. Pot je bila dolga, a prijetna, saj nas je spremjal lep razgled na mesto Trst in zaliv.

Učenci 3. r.

OŠ "PINKO TOMAŽIČ"

TREBČE

### NA TRGATVI

Učenci tretjega razreda smo bili na trgovati v Saležu. Žigov dedek nam je pokazal posodo, orodje in klet. Sli smo v vinograd. Tistemu kraju pravijo Z'krvica. Peter je nosil brentač. Trgači smo se lotili dela. Peter, Veronika, in Metka so hodili med brajdami in spraševali: "Kje je grozde?"



Grozde smo odrezali s škarjami. Delo je bilo treba skrbno opraviti. Obrali smo brajde. Napolnili smo brentač. Grozde smo nesli v šolo, kjer smo naslednjega dne naredili mošt. Fotografirali smo postopek dela. V šoli bomo pripravili razstavo fotografij o vinski trti in pripravi vina.

Učenci 3. r.

OŠ "PINKO TOMAŽIČ"  
TREBČE

### KAKO DOŽIVLJAM JESEN

Dežuje. Takoj po končani nalogi grem v majhno sobo in opazujem, kako listje leti in vse drevje pred hišo se giblje sem ter tja.

Zalostna sem, ker ne smem ven in zato pozorno opazujem naš vrt. Pogledam gor in vidim jato lastovic, ki leti v daljavo. Naenkrat zagledam črnega kosa, ki čepi na bližnjem kostanju. Nestrpno čakam trenutek, ko bo končalo deževati in prikučalo sonce. Nato me pokliče mama in reče, da moram vaditi klavir. Začnem igrati. Večkrat se ozrem proti oknu in pogledam, če je končalo deževati. Nestrpna sem. Končnam igrati klavir in spet stečem v majhno sobo in se zastremim v okno. Po tolikih urah je nehalo deževati. Vesela sem.



Odločim se, da grem skupaj s priateljico v gozd. Hodiva po šumečih listih in strmiva v obarvane liste: rumene, rjave, rdečkaste. Sprehajava se in nabereva najrazličnejše gobe in nekaj kostanjev. Odšli sva domov.

V deževnih dneh sem tudi jaz žalostna, ker ne morem v naravo.

Veronika Sossa, 5. r.  
OŠ PROSEK

### MOJE POČITNICE

Tudi letos sem šel s starši v hribe. Bivali smo v campingu, ne daleč od Cortine. Našel sem nekaj prijateljev, s katerimi sem se dolgo igral ob reki in v gozdu. Najlepši dan pa je bil, ko sem šel s tatom plezat na Col Rosà.

Hodila sva celi dve uri v reber po gozdu, da sva dospela do stene. Pred nama je bilo kar precej ljudi, a večina si ni upala gor. Vreme se je začelo slabšati in stena je bila strma. Tata, ki je že večkrat plezal tisto pot, me je vprašal: "Si želiš naprej ali ne?" "Da", sem mu rekel prepričljivo.

Pripela sva si vrvi okrog pasu ter začela. Joj, kako je bilo trdo v začetku! Nisem vedel, kam se prijeti in kam dati noge. Začel sem skoraj jokati. Očka pa me je potolažil in mi pomagal, kazal mi je, kam naj postavim roke, kam noge, me zavaroval, me potisnil... Stena se je hitro vzpenjala. Pod nama se je bolj in bolj odpiral prepad. Veter je postajal hud. Oblaki so prekrili nebo. Nazaj ni bilo več mogoče, treba je bilo hitro naprej.

Začelo je deževati, ko sva bila v bližini vrha. Oblekla sva dežne jopiče in v dežju preplezala zadnje skale. Na srečo ni bliskalo, ker bi bilo tam na vrhu zelo nevarno. Odprl se je prelep razgled daleč v dolino in v gore naokrog. A najbolje je bilo, da sva se čimprej vrnila. Tako sva se hitro spustila po stezi, ki po drugi strani pelje navzdol. Vrnila sva se v camping mokra do kože. Mamica naju je za-

skrbljeno čakala. Jaz pa sem bil zadoljen kot redkokdaj. To je bil moj prvi vzpon na skalne vrhove!

Andrej Matiacic, 5. r.  
OŠ PROSEK

### MOJE POČITNICE

Po končanem pouku sem nestrpno čakal, da se bomo odpeljali na Elbo. Dan prej smo pripravili vse kovčke. Prtljage je bilo veliko, ker je sestrica še majhna. Bil sem zelo navdušen, ker sem se prvič vozil s trajektom. Do Piombina smo se vozili šest ur, s trajektom pa samo eno uro. Po poti smo si ogledali Pizo. Zelo zanimiv je bil seveda nagnjen stolp. Na Elbo smo dospeli pozno zvečer. Naslednji dan smo se kopali v morju. Valovi so bili visoki skoraj meter, zato mi starši niso dovolili v vodo. Popoldne je na bližnjem hribu izbruhnil velik požar. Gasili so ga dva dni z avioni in s helikopterji. Požar se je naslednji dan razširil do našega stanovanja. Mnogi turisti so noč preživelni zunaj, ker so se bali, da bo ogenj dosegel njihova stanovanja.

Najbolj všeč nam je bilo v Laconi. Tu smo najeli čoln na pedale s toboganom in obpluli zaliv. Zvečer smo igrali karte. Na enodnevni izletu smo si ogledali Napoleonovo hišo in še nekatere druge zanimivosti. V Porto Azzurro smo videли zapor. Teden je minil zelo hitro. Ko smo se vračali, smo si ogledali še etruščanski mesti Populonia in Volterra, mesto stolpov San Gimignano in Siena. Vsi kraji so bili lepi in zanimivi. Starši so mi obljudili, da si bomo te kraje še kdaj ogledali.

### MOJ DOM

Moj dom stoji v Kozani na vrhu griča. Obdajajo ga vinogradi, hiše, drevesa in travnik.

\* PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo \* PIŠITE!

Videokaseto prejmejo učenci

**OŠ MILOKE ŠTRUKELJ IZ NOVE GORICE**

Doma najraje berem, se vozim s kolesom, gradim s kockami, in igram na računalnik.

Nekega dne, ko sva z očetom igrala na računalnik, sta se moj mlajši bratec in njegov prijatelj škropila z vodo na balkonu. Čez nekaj časa sem zaslišal jok. Šel sem pogledat in videl, da bratca ni več na balkonu. Zagledal sem ga na dvorišču, kjer je ležal in jokal. Njegov prijatelj mi je povedal, da je padel čez. Hitro sem poklical mamo. Bil sem ves preplašen. Bratca smo peljali v zdravstveni dom. Na srečo se ni nič poškodoval.

Filej Miha, 3. r.  
OŠ Dobrovo v Brdih

#### MOJ DOM

Moj dom stoji na Zalem Bregu. Na sprednji strani pelje cesta v Novo Gorico, na drugi strani pa je dvorišče, ki se nadaljuje v vinograde. Na dvorišču kraljuje oreh, ki so ga pred davnimi leti posadili naši sosedje. Pred hišo je tudi garaža, v kateri stanuje naš avtomobil. Na severni strani hiše je vrt in sušilo, na katerega obešajo mama ali sestre perilo. Na desni strani je sosedova hiša, nad nami pa stanuje sosed Anže. Naša hiša se ponaša s številko tri.

Že od malega se zabavam pri vožnji s kolesom. Vozim se od našega sadovnjaka do sosedovih. Rada se vozim do Biljane, a mi mama ne dovoli, ker se boji, da me bo povožil avtomobil.

In nekega dne se mi je to skorajda pripetilo. Peljala sem se s kolesom do Biljane, ko je kar naenkrat pridrvel tovornjak. Ko sem ga zaslišala, sem se obrnila, bil je tovornjak z dvema prikolicama. Ustrašila sem se in pohitela naprej, a tovornjak je bil hitrejši. Ko je prispel do mene, sem kolo ustavila, ker je prihajal po drugi strani avtomobil. Tovornjak se mi ni mogel umakniti. Imela sem srečo, da me tovornjak ni

podrl. Od takrat vedno poslušam mamine nasvete.

Mojca Stres, 3. a  
OŠ Dobrovo v Brdih

#### JESEN V PESMICAH

Napisali so jih učenci OŠ Milojke Štrukelj iz NOVE GORICE

#### BURJA

Burja godrnja tri dni,  
zakaj dežja še ni,  
tudi danes ga ne bo,  
čeprav koristil bi.  
Burja k dežju pohiti  
in ga vpraša kje si ti,  
kdaj boš prišel deževat,  
jaz pa bom prišla dijyat.

Romina Sedmak, 4. b



#### DEŽ

V Novi Gorici piha veter,  
dež zalil je cel Šempeter.  
Dež moči liste,  
po tleh so same gliste.  
Sonce se že svetlika,  
mavrica je vrh zvonika.  
Na Krasu piha burja,  
dež odšel bo do Prekmurja.

Gregor Božič, 4. b

#### KO PADA DEŽ

Danes vreme je oblačno,  
zunaj pada in grmi,  
vsepovsod so same luže,  
sonca od nikoder ni.  
Po igriščih in dvoriščih  
blatne luže se kopičijo,  
žalostni so vsi otroci,  
skozi okna pogledujejo.

Minka Gortnar, 4. b

#### UH, KAKŠEN DAN

Ko zjutraj pogledam gor v nebo,  
oblaki vsi črni in težki so.  
Ko dopoldan v šoli sedim,  
si ven na dež zaželim.  
Zunaj so sami dežniki,  
vsi so veliki in vsi raznoliki.  
Ko popoldan po lužah čofotam,  
krasen se zdi mi ta dan.

Ana Gortnar, 6. b

#### VREME

Zunaj je dež,  
meni je dolgas,  
prižgem televizijo,  
nogomet – drugi polcas.  
A kaj to pomaga,  
ko strela trešči,  
televizija omaga.

Rok Iskra, 4. b

#### HRUŠKA IN JEŽEK

Hruška na veji sedi,  
ježek priteče in se neži.  
Veter zaplaha, hruška odleti.  
Pada in pada počasi na tla  
hruška objokana vsa.  
Ostre bodice je ježek napel,  
da bi hruško lahko ujel.

Marjana Mlinarič, 2. a

#### HRUŠKA

Hruška je padla na ježkove bodice  
in ježek je dejal:  
To bo zaloga za zimske sladice!  
Alja in Julija, 2. a



#### HRUŠKA

Hruška rdeča lička ima,  
v njej bivata črvčka dva.  
S pecljem veje se drži,  
spodaj kuka muhica,  
ko veter zaplaha,  
hruška odleti.

Alenka Pavliha, 2. a

#### HRUŠKA

Hruška na veji visi  
in sonce jo budi.  
Hruška se jezi,  
saj rada spala bi.  
Sonček ne odneha,  
kar naprej pripeka.  
Hruška dozori,  
se z drevesa skotali.  
Ježek prihiti,  
si hruško prilasti.

Matej Jerič, 2. a



#### MEDVED IN HRUŠKA

Hruška zrasla je velika,  
vse otroke strašno mika.  
Hruška na soncu se smeji,  
medvedek pod hruško nanjo prezí.  
Na glavo medvedku padla je hruška,  
takoju mu je zrasla velika buška.  
Rešilni avto pridrvi,  
z medvedkom v bolnico hiti.  
Otroci smo ga obiskali,  
pehar hrušk mu darovali.

Petra Breben, 2. a

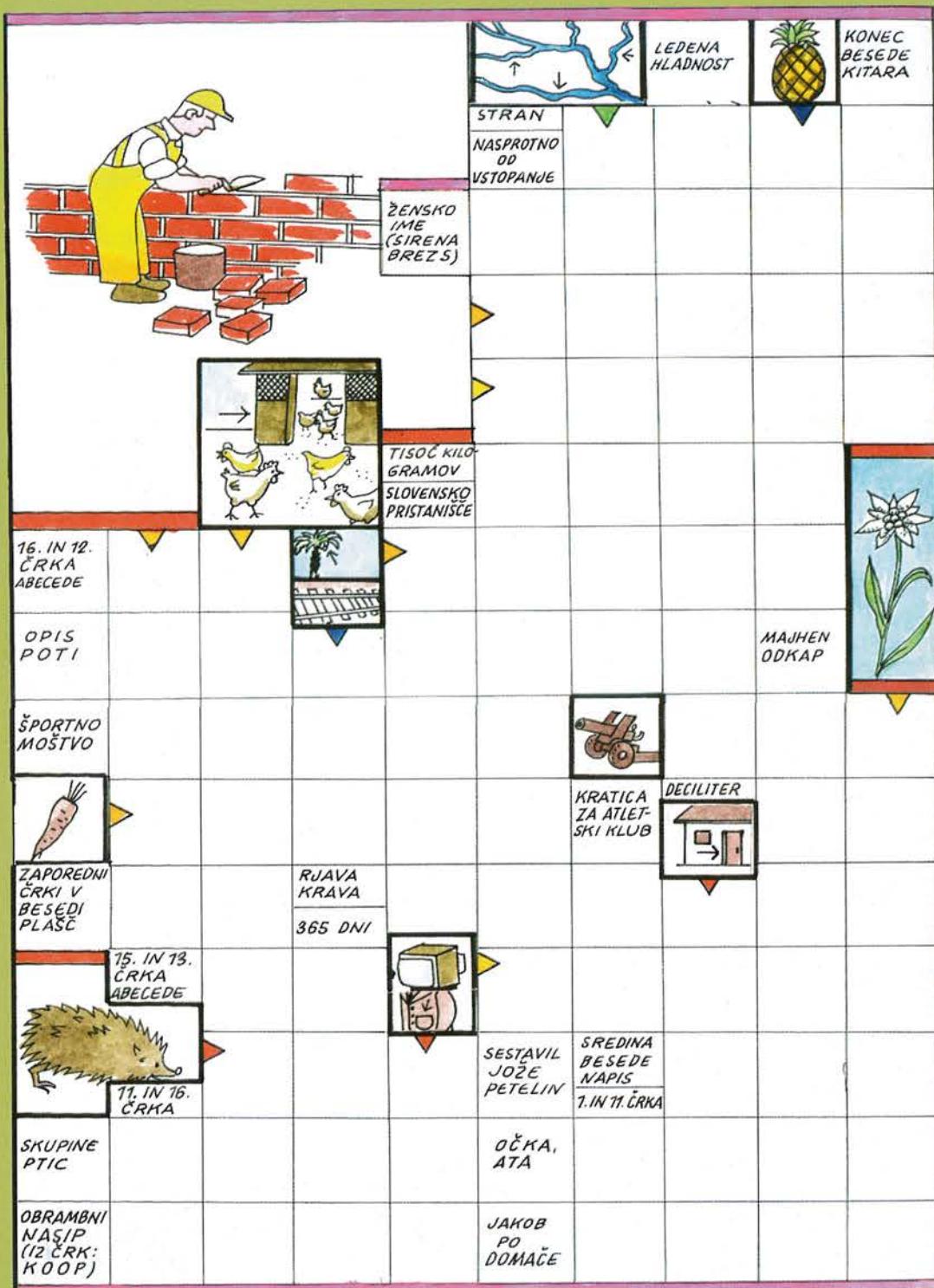


**Nagrajeni risbici z natečaja  
za Galebove platničke:**



Erick Botteon, 4. r.  
OŠ "Karel Širok"  
DONADONI

Peter Ferluga, 5. r.  
OŠ "France Bevk"  
OPČINE



Rešitve ugank pošljite do 30. novembra na uredništvo Galeba:  
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.

### REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

#### KRIŽANKA PIKAPOLONICA:

polž, igla, kokoš, as, peč, omara, lok, oko, nogavica, Ivo, copata, avtomobil

#### VELIKA KRIŽANKA:

Vodoravno: JP, tara, Prlek, tršatost, trak, avto, radar, kov, skiro, alk, tajga, ia, poti, RP, procesija, rešetar, nota, na

Navpično: trs, PP, traktor, radiator, škarjice, pa, rog, EŠ, trta, Arsen, jalovka, piton, prestoli, jata, aktovka, ara

#### REŠITVE SO POSLALI:

Marko Ceh, Tomaž Ceh, Valentina Ronconi, Sebastian Fabris, Manuel Sustersich, Margherita Vascotto, Andreja Koren, Mattia Porro, Katarina Mikulus, Daniel Perossa, Valentina Bernardka Micali, Aleksija Leone, Tatjana Gregori, Marco Novak, Caterina Porro, Lara Skrinjar, Katja Starec, Marco Čuk, Marta Porro, Jan Sadłowski, Alan Sancin, Siniša Krčalič, Christian Sustersich, Alex Baruca, Oskar Perosa, Giorgio Pitacco, Claudio Mirceta, Vedran Miralem, Iztok Skrinjar, Manuela Pizent, Marco Sadłowski, Carlo Francesco Vascotto – 1., 2., 3., 4. in 5. r. OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB;

Jasmina Sossi, Erika Košuta, Marko Sedmak, Matija Sirk, Eros Sullini, Maurizio Selatti, Danja Košuta, Samuel Švab, Laura Bogatec – 2., 3., 4. in 5. r. OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ;

Ivan Zupan, Jagoda Lupinc, Katja Križman, Federica D'Ercole, Fanika Starec, Ferenc Vajtho, Urška Daneu, Saša Sossi, Jasna Košuta, Alja Sturman, Karin Malalan, Aleš Jelerič, Mirjam Malalan, Matej Iskra, Robert Cunja, Ivana Gantar, Ivana Sossi, Vida Forčič, Martina Bogatez, Kristjan Ferfoglia, Jurij Daneu, Saša Černeka, Erik Starec, Miran Sosič, Peter Paulin, Peter Guštin, Ana Wehrenfennig, Martina Malalan, Matija Schillani, Devan Jerman, Matteo Peric, Gabrijel Beličič, Pavel Berdon, Andrej Vidali, Staška Cvelbar, Erik Piccini, Alan Pavat, Erik Pavletič, Matjaž Suhadolc, Peter Ferluga, Maruška Hrovatin, Andrea Cauter, Luca Merigioli, Mitja Suhadolc, Veronika Špacapan – 3., 4. in 5. r. OŠ "France Bevk" – OPĆINE;

Piero Barazutti, Simona Mikol, Angela Crevatin, Ksenija Pregarc, Jana Kalc, Martina Olenik, Katja Spetič, Martina Stoll, Eliana Berdon, Susana Derganc, Ingrid Bersenda, Simone Cociancich, Marko Mattietti – 4. in 5. r. COŠ "Ivan Trinko Zamejski" – RICMANJE;

Vlasta Usaj, Matjaž Zaccaria, Simon Leghissa, Gorazd Furlan, Sara Magliacane, Paolo Umarri, Walter Caharija, Ivana Leghissa, Alice Visintin, Damir Kosmina, Eva Krivec, Sula Milani, Ivo Košuta, Andrej Sossi, Danijela Gruden – 3., 4. in 5. r. OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN;

Samuel Saia, Toffee Masè, Lucrezia Flora, Alex Jakomin, Robi Miljković, Marko Milošević, Borut Jogan, Isabella Spacial, Tjaša Križmančič, Nicole Husel, Oliver Puntel, Diego Posar, Sheila Perossa, Ilhana Vidalič, Sandy Nestori, Lorena Tegacci, Maja Udovič – 2., 3., 4. in 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI;

Sonja Hratič, Jan Crevatin, Mariza Ferluga, Kristina Vidrih, Sara Blasevich, Erika Sancin – 3., 4. in 5. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ;

Martin Cheber, Maja Kapič, Anja Pertot – 1. in 3. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO; Miko Mandina, 3. r. OŠ "Primož Trubar" – BAZOVICA.

**NAGRADE DOBIJO:** Andreja Koren, 2. r., Tomaž Ceh, 1. r., Marta Porro, 4. r. – OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB; Marko Sedmak, 2. r. OS "Albert Sirk" – KRIŽ; Jagoda Lupinc, 3. r., Andrea Cauter, 5. r. – OŠ "France Bevk" – OPĆINE; Marco Mattietti, 5. r. COS "Ivan Trinko Zamejski" – RICMANJE; Alice Visintin, 4. r. OŠ "Josip Jurčič" – DEVIN; Toffee Masè, Ilhana Vidalič, 2. in 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI; Jan Crevatin, 3. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ.

**V**stari Grčiji so bili kovanci tako težki, da je en človek komaj zmogel dvigniti en *talent*, tako je bilo temu denarju ime. Moral je poklicati na pomoč soseda, če je hotel kaj kupiti z njim. Za en talent si dobil že par konjev ali dobro barko. Še dolgo potem so na kovancih bili upodobljeni konji in ladje, da bi ljudje tako znali ceniti njihovo vrednost. Nekoč je bil pač že drobiž velik denar.

Danes za kovanec ne dobiš niti sladoleda. Ah, zlati stari časi! – Kako rad bi poklical sosedovo Nušo na pomoč, da bi si za en talent kupil celo barko sladoleda. Delil bi ga z njo in z vsemi, ki bi prišli zraven.

